

Tretia nedel'a pôstna A

Jn 4, 5 – 42

12.marec 2023

Milé sestry a bratia v Kristovi

Sú hodnoty, ktoré sa nás dotýkajú viac ako ostatné, nimi realizujeme svoj život. Keď sa pred časom pýtali neveriacich mladých ľudí v Lipsku, čo je pre nich v živote najdôležitejšie, väčšina z nich odpovedala: láska a práca. Na vzťahoch a tvorbe, láske a práci nám záleží v živote najviac. V lepšom prípade sa oba tieto póly navzájom prelínajú. Do vzťahov sa zahŕňa aj práca a práca je vtedy naplnením, ak okrem iného vyjadruje aj našu lásku k ostatným, k spoločnosti. Naopak - práca bez tvorby, do ktorej človek nemôže premietnuť aj seba samého sa stáva otrockou – človek v takej práci potom aj samého seba chápe len ako nástroj, prostriedok.

Ježišovo účinkovanie bolo zamerané na oba tieto póly života. Lásku povýšil na cieľ, naplnenie života, ona by mala zakladať nielen tie najužšie vzťahy, ale má do istej miery prenikať celý náš život. Čo sa práce týka, evanjeliá najčastejšie spomínajú prácu na božom kráľovstve, to ale neznamená, že ostatná práca znamená niečo menej. Každá práca môže a mala by byť naplnením lásky, vyjadrením vzťahu k spoločenstvu, k spoločnosti.

V cirkvi máme niekedy problém uchopiť život – dotknúť sa života priamo. Skôr hovoríme o prikázaniach, zdá sa nám, že pomocou prikázaní vieme jasnejšie povedať človeku čo treba robiť, čomu sa vyhnúť. Ale prikázania a zásady tvoria len vonkajší rámec, samy o sebe nie sú životom.

Ježiš neohlasoval prikázania, (hoci si si ich vysoko cenil) - namiesto jednotlivých článkov zákona zdôrazňoval naplnenie zákona. Pri tom nepotreboval zdôrazňovať chyby druhého človeka. Chyby, zlyhania vnímal ako výzvu, vyjadrenie nenaplnenej túžby po skutočnom živote. Mohli sme si to všimnúť aj dnes, v Ježišovom rozhovore so ženou samaritánkou. Časť tohto rozhovoru prebehla akoby v inotajoch, v symbolickej rovine. Ježiš neváhal vstúpiť do rozhovoru so Samaritánkou, napriek averzii, ktorá medzi Samaritánmi a Izraelitmi panovala. Rozhovor sa odvinul od Ježišovho smädu, ale rýchlo sa preklopil z technickej otázky čerpania vody zo studne na tému živej vody, ktorá utišuje smäd po skutočnom živote. Ježiš hovorí, že okrem vody utišujúcej náš fyzický smäd, jestvuje aj voda, ktorú pre život potrebuje naša duša a náš duch. Ten obraz živej vody vystihol životné hľadanie ženy v rôznych nenaplnených vzťahoch. Ježiš jej ale hovorí, že on práve preto prišiel na svet, aby utišoval práve smäd človeka po skutočnom živote. Chce naše vzťahy, naše životy očisťovať natolko, aby ich napĺňala láska, pravda, dobro. Atak, aby nášmu životu nechýbala iskra, aby mu nechýbala tvorivosť. Ježiš chce, aby hodnoty božieho kráľovstva neboli ničím vysoko nad nami, ale sa stali našim životom.

Rozhovor ženy s Ježišom preto logicky vyústil do roviny hľadania Boha, pretože Boh predstavuje zakotvenie života, zakotvenie hodnôt pravdy, dobra a lásky. Na otázku ženy – kde máme skutočného Boha hľadať – na otázku miesta - Ježiš poukazuje na spôsob, ako máme nachádzať. Rozhodujúce nie je, kde máme Boha hľadať, ale to, aby sa premietol do nášho života. Náš život - to, ako ho žijeme, akým ho premieňame na svoj život, či už sa týka vzťahov, ako aj práce. Tak aby sa náš život posväcoval. Podľa Ježiša zjavne nestačí len mechanicky žiť svoje vzťahy a svoje pracovné povinnosti,

len naplňat vonkajšie prikázania, ale máme v živote, v práci vo vzťahoch tvorivo hľadať naplnenie. To sa stáva klaňaním sa Bohu v Duchu a pravde.

O tom nie je ľahké hovoriť. Ježiš svojou presvedčil nielen Samaritánku aj jej spoluobyvateľov. Tí uverili nie jej svedectvu, ale Ježišovi, jeho životu, jeho reči. Myslíme teda aj my na to, aby sme hľadali vo svojom živote tú živú vodu. Tú vodu, ten nápoj, ktorý môže uhasiť smäd nášho ducha, našej duše. Pretože ona je mocnejšia ako obyčajná voda, po nej – povedané slovami evanjelia – človek už nikdy nebude smädný.

Viliam Arbet